

רז'ית

הוצאות

סוכרז'ית

רק אניני הטעם
משתמשים בתחליף האידיאלי
לסוכר

ללא קלוריות וללא טעם לואי

סוכרז'ית

טוב לחולי סכרת
מצויין לדיאטות רזון

להשיג בכל בתי-המקומות

פרסום דרור

לא יכלו להוכיח חזקה כה ארוכה, נרשמו באותה שנה כיושבים על הקרקע, על מנת שחוקתם תיחשב להם בבוא העת לערוך הסדר קרקעות חדש. ב-1948, זמן קצר לפני תום המנדט, התכוננה הממשלה הבריטית לערוך סקר חדש, לרשום קרקעות נוספות על שמם של המחזיקים בהן מאז הסקר הקודם. מדינת ישראל קמה לפני שהיה סיפק בידי השלטונות לבצע את הרישום החדש.

במצב זה עמדו בשנת תשי"ח רוב תושבי ערב אל-זוביידאת: חלק מהם היה רשום כבעלים חוקיים של אדמה, חלק כבר ישב על הקרקע מזה שמונה או עשר שנים אך ממשלת המנדט טרם הספיקה להכיר רשמית בעבודה ולהעביר את האדמות על שמם. עתה, עם שינוי החוק, אבדו להם זכויות הבעלות על חלק ניכר מן האדמות שהם יושבים עליהן עוד זמן רב מלפני קום המדינה.

אולם גם החוק החדש אינו מרשה עדיין לממלכת ישראל לסלק את שבט אל-זוביידאת. כל בעת הדיון על החוק בכנסת, התנגדו ח"כים רבים לתוכנו, ורק לאחר שי הובטח כי כל היושב על אדמה ממשלתית עשר שנים ומעלה יהיה רשאי לקבל את האדמה הו בכחירה לתקופה ארוכה (94 שנה), הועבר החוק. כלומר: רוב מחזיקי הקרקעות של אל-זוביידאת יוכלו להמשיך ולשבת במקומם, אם לא כבעלים, לפחות כחוכרים, במשך 94 שנים — אפשרות שלא קסמה כנראה לממשלה: היא מכרה את אדמותיה לקרן הקיימת לישראל. ועל הקרקע, בעלת הרכוש פרטית, אין החוק יכול להטיל את החובות שהוא מטיל על המדינה.

***

מלחמת עצבים

במשך שנים רבות משמש צעצוע בידהים, לא העוז מוסדות הממשלה ותקק"ל עד כה לנקוט צעדים דרסטיים לסילוק ערביי אל-זוביידאת. הם נחרו בדרך עקשית וארטיסטית. בכל הדומנות הציקו לערבים, הפריעו להם להתבסס, הפעילו לחץ עליהם. מאז קום המדינה, למשל, לא הורשו אל-זוביידאת להקים בתים על אדמתם, ומלבד כמה בנייני עובדים ישנים, רוב בני הכפר הם צריפים ערובים שהוקמו ללא רשיון מועדת בנין ערים. כאשר אספו התושבים 2000 ל"י כדי להקים צריף חדש לבית-הספר המקומי, לא הורשו לצקת לו רצפת בטון. הצריף עץ ברות, מונח עתה בערימה מחלידה בקצה הכפר.

לפני שבועיים ננקט צעד חדש במלחמת העצבים הממושכת. בשעות הבוקר המוקדמות של יום ב' נעצרו משאיות במבואות הכפר ועשרות פועלי-דחק החלו מכינים בורות לשתילים מסביב לבתים. התושבים ביקשו מהם להפסיק את העבודה, הועיקו את המשטרה מקריית-חיים. אני מבסוט מכך שנהגתם בהבלגה, אמר הקצין לתושבים.

נהגיה העבודה של הקק"ל הסבירו כי באו לנטוע עצי אורן. בהתאם לתוכנית היעור הארצית. במקרה, קבעה תוכנית היעור הארצית כי השתילים ינטעו קמציים-קמציים, חקלא מסביב לבתי המגורים, בתוך חלקות זרועות שעורה. בין קברי בית-הקברות המקומי, פתח מערה המשמשת מתבן, מסביב לבור מים ממנו שוחים העדרים, בין עצי השויפים של מטע פרי נאה. על מאות דונאמים של מדורות חשופים לא ניטעו אף לא עץ אחד.

קצין המשטרה, שהבין כנראה בדיוק מה טיבה של תוכנית היעור, השיג מן הקרן הקיימת התחייבות שלא תתקרב בנוסף על השתילים יותר מאשר 20 מטר מן הבתים — כדי שלתושבים תהיה לפחות אפשרות להשתמש בחצרות בתיהם מבלי למצוא את עצמם מסיגים בגול של יער לאומי אך הפס החופשי לא הספיק. למחרת נמצאו שתילים עקורים. מיד הופיעה המשטרה, עצרה 14 תושבים באשמת גרימת נזק לרכוש.

לחץ בלתי-הוגן? התפלא מפקח קרקע עות הקק"ל באזור הצפון, יעקב ברזני, כאשר נשאל על הפרשה. עלידי כתב חושי לס חוז, אין כאן שום לחץ. אנחנו מעוניינים אמנם שהם יווצו משם, כי מקום זה מיועד לבניית שכונות ולקליטת עולים. אבל אנחנו לא מפעילים עליהם שום לחץ... אנחנו רק משתמשים בזכויותינו... חבל על הקרקעות האלה. אפשר ליישב בהן 2000 משפחות יהודיות!

אויבי הנוער
מחלות המין
מאת ד"ר מרדכי זידמן

הסרג'יה של עליזה שמיטוב, הצעירה משמאל הנערה שמאל

ערה שחורת-שיער ואצילות-פנים
שכבה על מיטה לבנה בבית החולים הדסה בתל-אביב וגוססה. הרופאים שהקיפו אותה היו אובר-רעיונות. האיבחון הרפואי גילה סימנים קלים של דלקת-ריאות, שגיי רמה לאחר שורה של התקפות קצרות. אי אפשר היה למצוא בה שום דבר רציני. ובכל זאת דעכה הנערה בריאת-הגוף כנר מאוכל. הם לא יכלו להושיע.

עליזה שמיטוב (26), מתה לאחר שבוע של גסיסה ארוכה. בתעודת המות היה רשום: דלקת-ריאות. אולם הרופא התורן ידע כי כל אבחנה רפואית לא תגלה את האמת. כי עליזה מתה משריר-לב, שברוך-לב שבא בעקבות אהבה נכזבת.

מספר חודשים קודם לכן עדיין נאבקה עליזה על חייה. עורך הדין התל-אביבי אמנון רוניק הגיש בשמה תביעה משפטית (העולם הזה 1083). הוא דרש לעכב את יציאתו מן הארץ של הגבר שגרם ללקוחתו את אכזבת חייה. אולם התביעה באה מאוחר מדי. הצעירה הירושלמית, שהיגרה לתל-אביב לאחר שעולם ילדותה נחרב, בי עקבות מלחמת העצמאות, נלחמה בקרב אבוד. ליבה, החלק החיוני ביותר במנוע-חייה, הוכה ביד אכזרית. הוא נמחץ ביום האחרון של חג הפסח בשנה שעברה. הוא נמחץ בידו של גבר אהוב. וכשנשבר ליבה מתה גם עליזה. נערת החלומות נפלה קרבן לחלומותיה.

שנים שיחיה עליזה שמיטוב לנסין חלוי מות שיבוא ויגאלנה מעולמה הכשוף, אליו נקלעה יום אחד, בשלהי מלחמת העצמאות, כשמשפחתה מצאה את עצמה בבית בודד בשכונה ערבית נושעה. אינני רוצה להתחנן, היתה אומרת למכריה שנסנו בה. אינני רוצה להתחנן, טענה הנערה ש'תכלית-חייה היתה הסבת אושר לגבר אהוב. היא לא שקיפה. במשך עשר שנות עווריה, מאז הפכה עליזה מהנערה השחרחרת והצנומה לאשה צעירה ובשלה, פגשה בגברים רבים. איש מהם לא היה נסין החלומות. היא לא ידעה כי נסין החלומות, כשיבוא, ישא את חרמש המתכת של מלאך המות.

וא בא יום אחד, מלחה במברק של מלחמה ווהר נוצץ של אורח חיים-לארץ. היה זה מהנדס אחרונים אמריקאי, גבה קומה ובהיר-חיוך. בפיו היה חידויו: חיי כיתי לך כל חיי. את היא בחירת לבבי. הוא הבטיח גם בית נאה בהוליווד, קליפורניה, חיים מעניינים ועשירים וחברה מרתקת. אולם השיא היה טמון בנתיבות. דרכונו האמריקאי יהיה עבור עליזה אפי שרות מרהיבה להחליף מעולם אכזרי של מלחמות ואי-בטחון כלכלי, למצוא אי-של שקט בים סוער, שבו, כך קיוותה עליזה, אפשר היה להקים נחה שקט לה ולגבר אהוב. ילדותה של עליזה היתה מאושרת. אביה היה בעל חנות לתכשיטים ומוצרי קישוט ואמנות בירושלים. הוא היה גם אומן ידוע, שעבודותיו קטטו קירות של בתים רבים בארץ ובארצות השכנות. אחד מלקוחותיו היה המלך עבדאללה.

אביה של עליזה, יוצא כורדיסטאן, הכיר בחשיבותו של החינוך. הוא עשה את הכל כדי להמציא לבתו חינוך עממי, שמח לבשר לה, כשסיימה את בית הספר העממי, כי תמשיך ללמוד ותסיים את חוק למודיה בגמנסיה ירושלמית מעולה.

היתה זו בשורה מוקדמת מדי. עוד לפני שעליזה הצליחה לגמור את השנה הראשונה בגמנסיה, פרצה מלחמת העצמאות. תותחי הלגיון הפגינו לילות וימים את רחובותיה של ירושלים. כרכים מחברותיה החליפה עליזה את הישיבה בכיתה בהסתרת בתקלט. באחת הפגנות נפגעה חזר-חזר של אביה. מיד לכשהיתה אפשרות ירדה המשפחה לתל-אביב.

וא נפלה מהמלומה הראשונה. האב, ש' מפעל-חיי נהרס, נפטר משבץ. האם ועליזה, שהיתה הבכירה, חייבות היו לפרנס את המשפחה. עליזה עברה קורס פקידות מזר, רני יצאה למצוא את לחמה בשדה החיים.

מדי בדאגות פרנסה. לאחר מכן, כשמצאה מקום עבודה במשרד מבוסס, היתה כבר מבוגרת מדי מכדי ליפול בורעותיה של הגבר הראשון שיבטיח לה אהבה. היא יצאה אמנם בחברתו של בחור שחדי, ש' עשה זמן מה בקיבוץ, הציע לה נישואין מיד לכשהיגרה. אולם היא לא יכלה להחליט. היא לא אהבה אותו. והספרים שקראה לימורה כי חיים עם גבר לא אהבה, אינם יכולים להסתים אלא בשואה.

ואו, ביום חורפי אחד, בא המפנה. הוא בא בדמותו של חבר לעבודה. ספק בצחוק, ספק ברצינות הציע לה מכרה לחת לו את תמונתה. יש לי חבר בארצות-הברית. הוא חפץ להכיר נערה ישראלית. מדוע לא תהיי זו את?

עליזה הסכימה. היתה זו מהתלה מוצלחת והיא לא יכלה לסרב. כל חברותיה לעבודה נתנו למציע את תמונותיהן. היא הוסיפה אף את שלה. היתה זו תמונה של נערה צעירה, פניה רציניות, שגל של שיער שחור שופע מצידו האחד של ראשה על כתפיה החשופות. פרח לבן, שהיה תקוע מתחת לאוזנה הימנית, הדגיש את חירותן פניה. היא אפילו לא זכרה את הסיבה, כשבא חבר לעבודה ולחש לה: "הוא בחר בך מכל התמונות ששלחת לי. הוא רוצה להתכתב אתך. הוא שלח לי מכתב". רק המכתב הזכיר לה למה הוא מתכוון.

היה זה מכתב מבטיח. מאחורי הרשי מיות של ההכרות היתה טמונה הצעה מ' צעירה. כתב בנימין סלמן, רחוק מצליח מ' קליפורניה, שחיפש את אושרו מערבי-לים: "אם כי נולדתי כאן, בקליפורניה, אני מעדיף נערות לא אמריקאיות... אני חש ש' אני יכול להציע לנערה כזו הרבה יותר מעל הממוצע של נרמ החיים הגבוהה שקליפורניה מעניקה לבנותיה". הייתי חפץ לשאת לי לאשה נערה כמותך.

נימין סלמן הוסיף למכתב שנשלח ב-25 לדצמבר 1957, את נתוניו האישיים. הוא היה, לדברי עצמו, מהנדס אחרי-רונים, המועסק באחד מבתי החרושת הנדריים במדינה. נוסף על עבודה זו, בה הצליח להגיע לדרגה גבוהה. כתב סלמן מאמרים לירחונים סכניים ובאחד מהם, שבועון בשם דוידאן ניו, שמש כעורך-עוזר. לכך הוא שלח אף תוכחה: גליון של השבועון הסכני, מודפס על נייר יקר, בו סימן תחת שמו, שהופיע בין שמות העורכים, עיגול אדום. לחוברת היתה רצועה הקדשה — לנערה צעירה ומאד יפה, בברכה.

היו במכתב נתונים אישיים נוספים: ג'ר-בה — 1,78 מטר; משקל — 87,5 קילוגרם; גיל — 37 שנים. מאוחר יותר, כשהיגרה אותו עליזה מקרוב, הבינה כי בנימין סלמן לא היה תמיד צמוד לאמת. בהערכה והירה נראה בכך 45 שנה.

הגבר האמריקאי, שתמונתה של עליזה הרשימה אותו, היה להוט לקבל את כל פרטיה האישיים מפי, ציון: "הייתי מאושר להכירך". עליזה עמדה בפני בעיה מביכה. היא היתה יוצאת באותו זמן עם בחור ישראלי שביקש את ידה, ולבבה אמר לה כי לא יהיה זה הגון להשיב, בו בזמן, למכתב אהבה של גבר לא מוכר. אולם בן לא היה סבלני. הוא טילפן לחברו בישראל, שאל מה קרה לעליזה, החבר האישי בה. מכתבה של עליזה לא היה מחייב. היא שלחה לבן כמה פרטים על עצמה ותמונה נוספת. אולם כאשר צעירה לא יכלה לעמוד בפני הפיתוי, תמונתה היתה פרובוקטיבית לא פחות מהתמונה הראשונה. עליזה, כי נערה פוטוגנית ביותר, נראתה בתצלומים כנסיכה מורחית.

בן לא חיכה לאות נוסף. במכתב נמקן, כתוב בשגיאות כתיב שנגרמו על-ידי כתיבה מחירה על מכונה, הצהיר: "בכל הכנות, אני זקוק מאד לכל מה שאהבתה של נערה כמותך מסוגלת לתת לי. בהרגשה זו הייתי יכול ליצור רבות בחיי. אנה, הכירי בכך כי אני רציני ביותר בדברים אלה...". באותו מכתב, מה-29 לינואר בשנה ש' עברה, הוסיף בן פרטים נוספים על עצמו. כתב הגבר שחיפש את בחירת-לבו: "אני מאמין כי הנני אדם רציני וכן. השגתי